

Видобора В.В.*к.е.н., доцент,**доцент кафедри загальної економічної теорії та економічної політики,
Одеський національний економічний університет***Vydobora Volodymyr***Odessa National University of Economics*

НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ

SCIENTIFIC AND THEORETICAL FUNDAMENTALS OF INDUSTRIAL POLICY

Анотація. У статті досліджено теоретичні засади промислової політики у законодавчих актах України і у концепціях українських учених, її змістовні характеристики, теоретично обґрунтовано особливості співвідношення державної політики й промислового ринку. У статті застосовувалися абстрактно-логічний метод, прийоми аналогії, порівняння, індукції, дедукції, що дало змогу здійснити узагальнення теоретичних засад щодо сутності промислової політики, особливостей її інтерпретації та підходів учених. Досліджено напрями розвитку наукових дискусій щодо теорії промислової політики, формулювання її розуміння на загальнодержавному, регіональному й галузевому рівнях. У результаті дослідження здійснено узагальнення теоретичних засад щодо розуміння промислової політики, сформульовано авторське розуміння промислової політики.

Ключові слова: промислова політика, державне управління промисловістю, промисловий ринок, економічна політика, промислове виробництво.

Постановка проблеми. У державах з розвинутою економікою промислова політика слугує основним бюджетоутворюючим стратегічним ресурсом, який охоплює виробничі й добувні галузі. Саме тому розуміння її теоретичних засад потребує дослідження різноманітних підходів учених.

В Україні законодавча концептуалізація промислової політики виражена у декількох нормативно-правових актах, таких як Концепція державної промислової політики України, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 29 лютого 1996 р. № 272 [1]; Концепція державної промислової політики України, затверджена Указом Президента України від 12 лютого 2003 р. № 102 [2]; Державна програма розвитку промисловості на 2003–2011 рр., схвалена Постановою Кабінету Міністрів України від 28 липня 2003 р. № 1174 [3]. У подальшому в Україні були розроблені Концепція Проекту загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2017 р., затверджена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 9 липня 2008 р. № 947-р, та Концепція Загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2020 р., затверджена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 липня 2013 р. № 603-р [4; 5].

Перша урядова версія Концепції № 272 представляла промислову політику як діяльність Уряду з підтримки вітчизняних товаровиробників. Наступна Концепція № 102 представила

промислову політику таким чином: «важлива складова частина загальнодержавної політики, яка спрямована на досягнення промисловістю якісно нового рівня розвитку посилення промислового потенціалу держави, задоволення потреб населення, зростання обсягів виробництва й підвищення конкурентоспроможності промислової продукції». Варто зазначити, що у цьому формулюванні спостерігається розвиток законодавчого визначення промислової політики за рахунок залучення ринково-промислової компоненти.

У подальшому Державна програма 2003 р. № 1174, а також зазначені вище акти не містять формулювань щодо розуміння промислової політики. Існують різноманітні законодавчі ініціативи, у яких наведені дефініції терміна «промислова політика», проте слід констатувати, що на законодавчому рівні цей термін не визначений, нині жоден чинний нормативно-правовий акт не містить у своєму змісті цього терміна з наведенням його характеристик. Саме тому промислова політика нині існує суто в науковому полі, що актуалізує потребу аналізу наукових підходів до розуміння промислової політики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останнім часом проблематика наукового осмислення промислової політики широко досліджується вченими зі сфери економічної теорії і державного управління. Д.Й. Андрієвський, М.П. Бутко, Л.В. Дейнеко, М.І. Зверяков, А.Є. Никифоров, Л.Д. Олефіренко, Н.С. Ліба, С.М. Чистов, Е.І. Шелудько, М.М. Якубовський та інші вчені у своїх роботах відобразили науково-теоретичні підходи до розуміння промислової політики у сучасній економіці України.

В економічній теорії сучасні концепції промислової політики представлені широким спектром поглядів. Так, у колективній монографії Л.В. Дейнеко, М.М. Якубовського та інших науковців наведено узагальнення аналізу більше ніж двадцяти підходів учених до розуміння промислової політики, зокрема зазначається, що узагальнення нового сенсу, який сучасні дослідники вкладають у поняття «промислова політика», дає змогу відзначити таке:

- це всі дії, спрямовані на сприяння розвитку промисловості та розвитку нової промисловості;
- це не просто державна допомога чи політика R&D (інноваційна політика), а комплекс дій, підтриманих інструментами, що націлені на сприяння окремим шляхам розвитку;
- це динамічна й цілісна система щодо врахування побічних факторів попиту й пропозиції та мікро- та макроекономічних факторів;

– вона враховує всі параметри, що впливають на розвиток, забезпечуючи вжиття додаткових чи узгоджених заходів на різних рівнях уряду;

– вона проактивна, адже має передбачити зміни для того, щоб сприяти адаптації виробничої системи;

– її завдання полягає не в підтриманні старих промислових структур, а у їх удосконаленні шляхом обміну технологіями разом з розвитком нової промисловості;

– вона має стратегічний характер: «короткозорі погляди, що задовольняють короткострокові інтереси, не можуть спричинити стійку економічну політику у значенні стійкості не лише самої економіки, але й розвитку відповідного суспільства» [6, с. 17].

Таким чином, слід констатувати, що сучасні підходи дослідників до розуміння промислової політики демонструють нерозривність єдності таких інститутів, як державна політика й промисловий ринок. Варто також зазначити, що ці інститути представлені як діалектичні протилежності, баланс між якими, на нашу думку, вважається ідеальною моделлю промислової політики.

На підтвердження цієї думки варто навести висловлювання І.В. Заблудської про те, що у розвинутих країнах здобули визнання дві базові концепції промислової політики, такі як жорстка державна промислова політика з переважанням методів прямого адміністративного регулювання розвитку промисловості; ліберальна або активна державна промислова політика з перевагою методів непрямого (фінансово-економічного) регулювання промисловості [7, с. 12].

Д.Й. Андрієвський слушно зазначає, що на сучасному етапі у світі існує державно орієнтована та ринково орієнтована промислові політики. Перша має переважно вертикальний характер: уряд безпосередньо не втручається в розроблення, фінансування та організацію виробництва. В секторах, де держава бере активну участь у функціонуванні ринку як покупець і постачальник або регулює природні монополії, промислова політика, як правило, є успішною (до таких галузей можна віднести електроенергетику, телекомунікації, оборонні галузі). У тих галузях, де ринок уже поділений між його учасниками, а конкуренція досить значна, промислова політика, як правило, буває недієвою (до таких галузей можна віднести текстильну промисловість, суднобудування тощо). Ринково орієнтована політика є горизонтальною й спрямована на створення сприятливого ринкового середовища як для діючих, так і для нових підприємств [8, с. 8].

У цьому аспекті варто навести думку М.І. Зверькова [9, с. 9], який справедливо наголошує на тому, що аналіз різних поглядів на промислову політику в рамках основних економічних шкіл дає підстави говорити про наявність її різних моделей, тому на вибір конкретної моделі впливають ступінь розвиненості національної економіки та виробнича спеціалізація галузей її промисловості.

Водночас варто звернути увагу на той факт, що промислова політика не має отожднюватись із державною промисловою політикою. Так, за визначенням таких дослідників, як С.М. Чистов, А.Є. Никифоров, Т.Ф. Куценко, державна промислова політика – це важлива складова частина економічної політики держави, яка спрямовує діяльність держави на прискорення економічного прогресу країни, на стимулювання роботи промислових підприємств усіх форм власності щодо вирішення національною економікою поставлених завдань. Державна промислова політика покликана сприяти ефективному вирішенню гострих соціальних проблем суспільства [10, с. 60]. Водночас промислова політика у більш широкому розумінні може здійснюватися на транснаціональному рівні, між промисловими корпораціями, які не перебувають у дер-

жавній власності (наприклад, у Пуерто-Ріко 80% промислової продукції виробляють американські компанії) [11, с. 117].

Науковці та законодавці виділяють різні сутнісні ознаки державної промислової політики, які, наприклад, О.А. Мельниченко [12, с. 6] поєднує в такі групи: приналежність, масштаб, суб'єкти, об'єкти, цілі. На підставі результатів дослідження сутнісних характеристик державну промислову політику, на думку цього вченого, слід тлумачити як цілеспрямовану діяльність органів публічного управління, спрямовану на збалансовані структурні зрушення у промисловості та суміжних із нею галузях задля подальшого розвитку національної економіки.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Отже, державна промислова політика, на думку зазначених дослідників, є складовою частиною економічної політики, що є очевидним з урахуванням того, що промисловість – це частина економіки. Проте інші вчені розмежовують державну промислову політику та промислову політику загалом. Водночас потребує додаткової уваги характеристика промислової політики з точки зору її економіко-політичної інституціоналізації та структурних компонентів.

Мета статті. Головною метою роботи є аналіз підходів учених до розуміння промислової політики. Завданнями статті є характеристика промислової політики, її інституційних основ та формулювання авторського концептуального розуміння промислової політики.

Виклад основного матеріалу. Вчені зазначають, що промислова політика – це також комплекс цілеспрямованих економічних, політичних та організаційних заходів на різних рівнях національної економічної системи, спрямованих на компенсацію недоліків ринкового механізму для певних випадків розподілу ресурсів (інфраструктура, екологічні впливи, міжгалузевий перерозподіл ресурсів тощо); удосконалення галузевої структури, розміщення виробництва, регулювання й стимулювання інвестиційної та виробничої діяльності, формування промислових груп, заохочення дрібного й середнього бізнесу; підтримання оптимального режиму конкуренції у галузях (квотування виробництва, антимонопольна політика, стимулювання конкуренції) [13, с. 49].

У цьому контексті на окрему увагу заслуговують ті з них, що вирізняються достатньою змістовністю. Зокрема, Г.В. Ортіна зазначає, що промислова політика базується на іншій інституційній категорії і спрямована на системний вплив на виробничі відносини. Авторка зазначає, що промислова політика – це складова частина стратегії суспільного розвитку, заснована на системі відносин між державними та муніципальними органами влади, що є суб'єктами господарювання, науковими й громадськими організаціями щодо формування структурно збалансованої, конкурентоспроможної промисловості, інтелектуальне ядро якої представлено новітнім технологічним укладом [14, с. 40–41]. Із цього тлумачення випливає, що державна політика є інструментом управління виробничими відносинами, що здійснюється посередництвом нормативно-правових актів та функціонування інституційних суб'єктів.

У цьому аспекті для підтвердження сутнісного розуміння промислової політики варто навести визначення М.П. Бутко та Л.Д. Олефіренко, які визначають промислову політику як «створення умов і набуття керованого характеру процесами розвитку виробництва та його адаптації до інституційних, структурних і технологічних змін в економіці країни та світу» [15, с. 151], де також виробничі відносини й виробництво як процес є окремими характерними категоріями, що лежать в основі сутнісного розуміння промислової політики.

С.А. Матійко характеризує промислову політику як «ядро загальноекономічної політики» [16, с. 92], М.М. Якубовський стверджує, що промислова політика «пов'язана перш за все з проведенням інноваційної, інвестиційної та структурної перебудови промислового виробництва забезпечення сталого зростання промислового виробництва, підвищення його ефективності та конкурентоспроможності, розширення й становлення ринків» [17, с. 21].

Водночас взаємодія держави й промисловості має свої особливості не тільки у загальнодержавному, але й у регіональному вимірі, що потребує осмислення промислової політики з урахуванням регіональних особливостей.

На думку І.В. Заблодської, сучасна регіональна промислова політика – це комплекс цілеспрямованих економічних, політичних та організаційних заходів на різних рівнях національної економічної системи, спрямованих на компенсацію неспроможності ринкового механізму забезпечити ефективне використання ресурсів; удосконалення галузевої структури промислового комплексу, регулювання й стимулювання інвестиційної та виробничої діяльності, формування промислово-фінансових груп; підтримку конкуренції у галузях промислового виробництва; стимулювання й підтримку певних видів промислового виробництва, важливих за своїм соціально-економічним значенням чи пріоритетних щодо науково-технічних перспектив; стимулювання розвитку експортного потенціалу й конкурентоспроможності національних підприємств на світовому ринку; реалізацію великомасштабних загальнонаціональних та регіональних програм [7, с. 14].

Загалом різноманітні наукові підходи на сутність державної промислової політики на регіональному рівні здебільшого її характеризують як діяльність органів державної влади й місцевого самоврядування у формуванні й досягненні перспективних цілей соціально-економічного розвитку регіону за допомогою використання певних форм і методів впливу на промисловий комплекс адміністративно-територіальних утворень. Низка авторів трактує державну промислову політику на регіональному рівні як невід'ємну частину структурної політики модернізації економіки, що представляє частину політичних заходів, пов'язаних з розвитком регіональної промисловості, орієнтованих на підвищення конкурентоспроможності промислових підприємств, підвищення ефективності виробництва та вдосконалення його структури. Інші автори під державною промисловою політикою на регіональному рівні розуміють систему правових, економічних та організаційних заходів, спрямованих на підвищення роботи промисловості, яка здійснюється органами державної влади й посадовими особами регіону, виходячи з його соціально-економічних інтересів. В більшості наукових праць, присвячених формуванню й реалізації державної промислової політики, це поняття сприймається як задалегідь дане й просто не розшифровується, хоча іноді наводяться склад і структура промислової політики, які дають змогу зрозуміти, що розуміють автори під самою промисловою політикою [18, с. 88].

Н.С. Ліба зазначає, що регіональна промислова політика базується на таких засадах: вона є складовою частиною державної промислової політики й ґрунтується на її правовій основі; її формування та реалізація здійснюються з урахуванням особливостей територіального та соціально-економічного розвитку регіону; мета, завдання, тип та інструменти регіональної промислової політики змінюються під впливом зміни складових частин загальнодержавної промислової політики, соціально-економічної ситуації на регіональному рівні, чинників

зовнішнього середовища. Вчена формує термін регіональної промислової політики як управлінську діяльність, спрямовану на вирішення економічних, соціальних та екологічних питань розвитку промислового комплексу регіону в контексті досягнення загальнодержавних цілей [19, с. 76].

Сучасний період реформування системи управління економікою порушує проблематику галузевих аспектів промислової політики в Україні. Зокрема, Постановою від 22 липня 2020 р. № 624 [20] утворено Міністерство з питань стратегічних галузей промисловості України, тому промислова політика отримала окремий інституційований у галузевому розрізі центральний орган виконавчої влади, який перебуває у стадії розбудови. Галузеві особливості промислової політики з точки зору державного управління на галузевому рівні, на наш погляд, є важливими з огляду на те, що галузеві аспекти промислової політики потребують урахування з огляду на структурну сегментацію промисловості.

Висновки і пропозиції. Таким чином, дослідження підходів учених до розуміння промислової політики дає підстави констатувати важливість врахування двох економіко-політичних інститутів, таких як державна політика й промисловий ринок, збалансоване поєднання яких є оптимальною моделлю реалізації промислової політики. Отже, в авторському розмінні промислова політика – це комплекс організаційно-правових та фінансово-економічних взаємовідносин між державними органами влади та інституційними промисловими суб'єктами, які урегульовуються законодавчими й підзаконними нормативно-правовими актами та спрямовані на підвищення конкурентоспроможності промислової продукції, рентабельності промислових підприємств та інноваційного розвитку промислової інфраструктури на загальнодержавному, регіональному й галузевому рівнях. Водночас перспективами подальших досліджень вважаємо потребу аналізу підходів до закріплення розуміння промислової політики у чинному законодавстві України.

Література:

1. Концепція державної промислової політики України : Постанова Кабінету Міністрів України від 29 лютого 1996 р. № 272. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/272-96-%D0%BF#Text> (дата звернення: 28.09.2020).
2. Концепція державної промислової політики України : Указ Президента України від 12 лютого 2003 р. № 102. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/102/2003> (дата звернення: 28.09.2020).
3. Державна програма розвитку промисловості на 2003–2011 рр. : Постанова Кабінету Міністрів України від 28 липня 2003 р. № 1174. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1174-2003-%D0%BF#Text> (дата звернення: 28.09.2020).
4. Концепція Проекту загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2017 р. : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 9 липня 2008 р. № 947-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/947-2008-%D1%80#TextE> (дата звернення: 28.09.2020).
5. Концепція Загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2020 р. : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 липня 2013 р. № 603-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/603-2013-%D1%80#Text> (дата звернення: 28.09.2020).
6. Дейнеко Л.В., Якубовський М.М., Шелудько Е.І. та ін. Промислова політика посткризової економіки : монографія. Київ : НАН України, ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», 2014. 316 с.
7. Заблодська І.В. Організаційно-економічний механізм забезпечення регіональної промислової політики : автореф. дис. ... докт. екон. наук : спец. 08.00.05. Донецьк, 2008. 35 с.

8. Андрієвський Д.Й. Формування і реалізація державної промислової політики на регіональному рівні : автореф. дис. ... канд. наук. з держ. упр. : спец. 25.00.02. Київ, 2011. 21 с.
 9. Звержков М.И. Промышленная политика и механизм ее реализации. *Економіка України*. 2016. № 6(647). С. 3–18.
 10. Чистов С.М., Никифоров А.С., Куценко Т.Ф. та ін. Державне регулювання економіки : навчальний посібник. Київ : КНЕУ, 2000. 316 с.
 11. Пенська І.О. Особливості впливу ТНК на економічний розвиток України. *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право*. 2015. № 3. С. 114–124.
 12. Мельниченко О.А. Державна промислова політика: сутність, засоби та напрями розвитку. *Теорія та практика державного управління*. 2017. № 3(58). С. 1–7. URL: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2017-3/doc/2/01.pdf> (дата звернення: 28.09.2020).
 13. Анпілогова Ж.Д. Сутність державної промислової політики як регулятора економічного розвитку країни. *Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Управління*. 2012. Вип. 3. С. 44–51.
 14. Ортіна Г.В. Модернізація реального сектора економіки як стратегічний напрям промислової політики держави. *Інвестиції: практика та досвід*. 2013. № 12. С. 40–43.
 15. Бутко М.П., Олєфіренко Л.Д. Державна політика формування конкурентних переваг у розвитку вітчизняної промисловості в умовах кризи. *Економіка та держава*. 2009. № 11. С. 151–154.
 16. Матійко С.А. Методи промислової політики за змістом і характером впливу на об'єкт. *Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія «Управління»*. 2012. № 1. С. 367–373.
 17. Якубовський М.М. Промислова політика: проблеми та перспективи модернізації. *Економіка України*. 2010. № 8. С. 21–29.
 18. Андрієвський Д.Й. Теоретичні концепції сутності державної промислової політики. *Ринкова трансформація економіки: стан, проблеми, перспективи* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (18-22 листопада 2010 р.) : у 2 т. Т. 2. Харків : ХНТУСГ, 2010. С. 86–89.
 19. Ліба Н.С. Організаційно-економічний механізм регіональної промислової політики : дис. ... докт. екон. наук : спец. 08.00.05. Донецьк, 2008. 440 с.
 20. Про утворення Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості України : Постанова від 22 липня 2020 р. № 624. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-utvorennja-ministerstva-z-pitan-strategichnih-galuzej-promislovosti-t220720> (дата звернення: 28.09.2020).
- References:**
1. Концепція державної промислової політики України. Постанова Кабінету Міністрів України (29.02.1996) № 272 [The concept of state industrial policy of Ukraine. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/272-96-%D0%BF#Text> (accessed 28 September 2020).
 2. Концепція державної промислової політики України. Указ Президента України (12.02.2003) № 102 [The concept of state industrial policy of Ukraine. Decree of the President of Ukraine]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/102/2003> (accessed 28 September 2020).
 3. Державна програма розвитку промисловості на 2003–2011 рр.: Постанова Кабінету Міністрів України (28.07.2003) № 1174 [State program of industrial development for 2003–2011. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1174-2003-%D0%BF#Text> (accessed 28 September 2020).
 4. Концепція Проєкту загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2017 р. Розпорядження Кабінету Міністрів України (09.07.2008) № 947-р [The concept of the Project of the national target economic program of industrial development for the period up to 2017. Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/947-2008-%D1%80#TextE> (accessed 28 September 2020).
 5. Концепція Загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2020 р. Розпорядження Кабінету Міністрів України (17.07.2013) № 603-р [The concept of National target economic program of industrial development for the period up to 2020. Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/603-2013-%D1%80#Text> (accessed 28 September 2020).
 6. Dejneko L.V., Jakubovskij M.M., Sheludjko E.I. та ін. (2014) *Promyslova polityka postkryzovoi ekonomiky* [Industrial policy of post-crisis economy]. Kyiv: In-t ekon. ta prohoz. NAN Ukrainy. (in Ukrainian)
 7. Zablodska I.V. (2008) Organizational and economic mechanism of regional industrial policy [Organizational and economic mechanism of regional industrial policy] (PhD Thesis), Donetsk: NAS of Ukraine. Inst. Of Economics and Law research.
 8. Andrijevskij D.J. (2011) Formuvannja i realizacija derzhavnoi promyslovoi polityky na rehionalnomu rivni [Formation and implementation of state industrial policy at the regional level] (PhD Thesis), Kyiv: Acad. municipality management. (in Ukrainian)
 9. Zverjakov M.Y. (2016) Promishlennaja polityka y mekhanizmy ee realizaciyi [Industrial policy and the mechanism of its implementation]. *Ekonomyka Ukrainy*, no. 6, pp. 3–18.
 10. Chystov S.M., Nykyforov A.Je., Kucenko T.F. (2000) *Derzhavne rehuljuvannja ekonomiky: Navch. posib.* [State regulation of the economy: Textbook. way]. Kyiv: KNEU. (in Ukrainian)
 11. Pjensjka I.O. (2015) Osoblyvosti vplyvu TNK na ekonomichnyj rozvytok Ukrainy [Features of the influence of TNCs on the economic development of Ukraine]. *Zovnishnja torghivlja: ekonomika, finansy, pravo*, no. 3, pp. 114–124.
 12. Meljnychenko O.A. (2017) Derzhavna promyslova polityka: sutnistj, zasoby ta naprjamy rozvytku [State industrial policy: essence, means and directions of development]. *Teorija ta praktyka derzhavnoho upravlinnja* [Theory and practice of public administration], no. 3, pp. 1–7. Available at: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2017-3/doc/2/01.pdf> (accessed 28 September 2020).
 13. Anpiloghova Zh.D. (2012) Sutnistj derzhavnoi promyslovoi polityky jak rehuljatora ekonomichnoho rozvytku krajiny [The essence of state industrial policy as a regulator of economic development] *Naukovyj visnyk Akademiji municypalnogo upravlinnja. Serija : Upravlinnja*. [Scientific Bulletin of the Academy of Municipal Administration. Series: Management], no. 3, pp. 44–51.
 14. Ortina Gh.V. (2013) Modernizacija realnoho sektora ekonomiky jak strategichnyj naprjam promyslovoi polityky derzhavy [Modernization of the real sector of the economy as a strategic direction of industrial policy of the state] *Investyciji: praktyka ta dosvid* [Investments: practice and experience], no. 12, pp. 40–43.
 15. Butko M.P., Olefirenko L.D. (2009) Derzhavna polityka formuvannja konkurentnykh perevagh u rozvytku vitchyznanoi promyslovosti v umovakh kryzy [State policy of formation of competitive advantages in the development of domestic industry in a crisis]. *Ekonomika ta derzhava*, no. 11, pp. 151–154.
 16. Matijko S.A. (2012) Metody promyslovoi polityky za zmistom i kharakterom vplyvu na ob'jekt [Methods of industrial policy on the content and nature of the impact on the object] *Naukovyj visn. Akademiji municyp. upr. Serija "Upravlinnja"*, no. 1, pp. 367–373.
 17. Jakubovskij M.M. (2010) Promyslova polityka : problemy ta perspektivy modernizaciji [Industrial policy: problems and prospects of modernization] *Ekonomika Ukrainy*, no. 8, pp. 21–29.
 18. Andrievsky D.I. (2010) Teoretychni koncepciji sutnosti derzhavnoi promyslovoi polityky [Theoretical concepts of the essence of state industrial policy] *Proceedings of the Rynkova transformacija ekonomiky: stan, problemy, perspektivy: Vseukr nauk.-prakt. internet konf., (Kharkiv, 18-22 Nov. 2010)*. Kharkiv: KhNTUSGH, pp. 86–89.
 19. Liba N.S. (2008) Orghanizacijno-ekonomichnyj mekhanizm rehionalnoji promyslovoi polityky [Organizational and economic mechanism of regional industrial policy] (PhD Thesis), Donetsk: NAS of Ukraine. Inst. Of Economics and Law research.
 20. Pro utvorennja Ministerstva z pytanj strategichnykh ghaluzej promyslovosti Ukrainy. Постанова Кабінету Міністрів України (22.07.2020). № 624 [On the establishment of the Ministry of Strategic Industries of Ukraine. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine] Available at: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-utvorennja-ministerstva-z-pitan-strategichnih-galuzej-promislovosti-t220720> (accessed 28 September 2020).

Аннотация. В статье исследованы теоретические основы промышленной политики в законодательных актах Украины и в концепциях украинских ученых, ее содержательные характеристики, теоретически обоснованы особенности соотношения государственной политики и промышленного рынка. В статье применялись абстрактно-логический метод, приемы аналогии, сравнения, индукции, дедукции, что позволило осуществить обобщение теоретических основ касательно сущности промышленной политики, особенностей ее интерпретации и подходов ученых. Исследованы направления развития научных дискуссий по теории промышленной политики, формулирования ее понимания на общегосударственном, региональном и отраслевом уровнях. В результате исследования осуществлено обобщение теоретических основ касательно понимания промышленной политики, сформулировано авторское понимание промышленной политики.

Ключевые слова: промышленная политика, государственное управление промышленностью, промышленный рынок, экономическая политика, промышленное производство.

Summary. The article examines the theoretical foundations of industrial policy in the legislative acts of Ukraine and in the concepts of Ukrainian scientists, its substantive characteristics, theoretically substantiates the features of the relationship between state policy and the industrial market. The article used an abstract-logical method, methods of analogy, comparison, induction, deduction, which made it possible to generalize the theoretical foundations of the essence of industrial policy, especially its interpretation and approaches of scientists. As a result of the study, a generalization of the theoretical foundations for the understanding of industrial policy is presented, based on the analysis of theoretical approaches, the author's understanding of industrial policy is formulated. At the same time, the article shows scientific discussions of scientists on industrial policy, presents the approaches of researchers regarding industrial policy at the national, regional and sectoral levels. The article proves that the main structural components of industrial policy are two economic and political institutions: state policy and the industrial market, which correspond to each other. It is shown that industrial policy is a complex of organizational, legal and financial and economic relationships between state authorities and institutional industrial entities, which are regulated by legislative and subordinate legal acts and are aimed at increasing the competitiveness of industrial products, profitability of industrial enterprises and innovative development of industrial infrastructure at the national, regional and sectoral levels. The directions of development of scientific discussions on the theory of industrial policy, the formulation of its understanding at the national, regional and sectoral levels are investigated. The analysis of this institutional correspondence is carried out and it is determined that the industrial policy in Ukraine is state-oriented and market-oriented. It is noted that further research requires scientific recommendations to consolidate the understanding of industrial policy in the current legislation of Ukraine.

Keywords: industrial policy, state management of industry, industrial market, economic policy, industrial production.